

מ"ת 31907/11/20 - מדינת ישראל נגד חנן אברמוב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 31907-11-20 מדינת ישראל נ' לוי(עציר) ואח'

לפני כבוד השופט שמואל מלמד
מבקשים מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד צחי הבדלי

נגד
משיבים

2. חנן אברמוב (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד בני ברקי

החלטה בעניין המשיב 2

1. ב"כ המשיב 2 הגיש ערר לבית המשפט העליון שנדון במסגרת בש"פ 1674/21 מיום 18.03.21.

לפיו קבע כבוד השופט הנדל "שמעתי את טענות הצדדים ומתברר כי טענה מרכזית של הסנגור היא קיומה של הפליה בין העורר לבין משיב 4 בהליך קמא, ששחרר ממעצר. בנסיבות העניין, דרך המלך היא הגשת בקשה לעיון חוזר לפני ערכאת המעצר הראשונה. אין בכך הבעת עמדה לכאן או לכאן בדבר הבקשה לעיון חוזר מעבר לכך כי ראוי שתישמע. עוד יש מקום כי בית משפט קמא יתרשם מהערבים המוצעים כפי ששמע את הערבים שהוצעו ביחס למשיב 4.

הערר נמחק. היה והסנגור יגיש בקשה לעיון חוזר, על בית משפט קמא לקבוע את העניין לדיון כאמור לעיל."

2. ביום 25.03.21 התקיים דיון הצדדים טענו טענותיהם. הדיון נדחה על מנת שהצדדים יגישו עקרי טיעון בצורה סדורה ובית המשפט יוכל לעיין בתיק החקירה. בית המשפט יאמר כי מרבית הטיעונים שעלו בטיעונים בעל פה חזרו על עצמם בטיעון בכתב.

3. טענות ב"כ המשיב 2

ב"כ המשיב 2 טען לאפליה בעיקר על רקע ראייתי. נטען כי אין ההבדל בין משיב 2 למשיב 4. זאת כבר מקריאת כתב האישום שמדבר בעד עצמו. מספר הסעיפים המיוחסים למשיב 2 זהה לחלקו היחסי של המשיב 4. אומנם ב-25 לאוגוסט המשיב 4 לא היה, אבל לא קרה דבר אז. החלק המהותי של כתב האישום מתחיל מסעיף 8 ואילך. לטענתו, "זאת שרשרת אירועים שאי אפשר לברור בפינצטה מה היה בדיוק חלקו של כל אחד". ב"כ המשיב סבור כי בהתחלה זו הייתה הבוררות שהלכה והסתבכה, כאשר ב"כ הנאשם 2 הסכים לראיות לכאורה בעניין זה. בנוסף נטען

עמוד 1

כי מבחינת הוראות החיקוק הן שוות לכולם. למעשה הרוח החיה ומי שנתן את הטון היה נאשם 1 ולא נאשם 2. נטען כי הנאשם 2 הופלה נוכח חלוף הזמן המשמעותי בו שוהה המשיב 2 במעצר. כאשר המשיב 4 ששחרר באופן מיד. שחרורו של המשיב 4 מעיד כנסיבה לכרסום עילת המסוכנות. עוד נטען כי היה שיהוי במעצר המשיב 2, התלונה הוגשה בתיק הזה ב-31 לאוגוסט 2020, הוא נעצר ב-2 לנובמבר, חודשיים ויומיים אחרי. הדבר הזה גם מכרסם במסוכנות.

במסגרת הטיעונים בכתב הוסיף מספר פרטים אותם אני מבקש לציין, התייחסות לשיחת הטלפון לאחר מעשה המעידה לדעתו על העדר מעורבות עמוקה באירועים. הודעת העד דוד ברדה מעידה כי האחראיות המרכזית רובצת על המשיב 1 ולא על המשיב 2. הודעת המתלונן גם היא לא מעידה על חומרת מעשים המיוחסת למשיב 2. בכל ההודעות לא ניתן לגזור כי קיים שוני בין המשיב 2 למשיב 4.

4. טענות ב"כ המבקשת

ב"כ המבקשת טענה כי המשיב 2 הוא הרוח החיה מאחורי האירוע האמור בכתב האישום. בית משפט זה כבר עיין בחומר הראיות ונתן החלטה מנומקת לראיות מיום 28 ינואר 2021. בית המשפט התייחס לחלק של המשיב 2, התייחס לחלקו כפי שהוא עולה מההודעות שנגבו, להתנהגות שלו בעת האירוע, כפי שמתואר בכתב האישום. למעשה משיב 2 נמצא שם מראשית הקשר, הוא מלווה את כל האירועים, הוא נותן את הטון, הוא קושר את הקשרים והוא זה שמוציא את אירוע הסחיטה לפועל. לעמדת התביעה, החלק של המשיב 2 בכתב האישום הזה הוא לא כמו החלק של המשיב 4. יותר מזה, המתלונן טוען שמשיב 4 הוא חייל של משיב 2, דבר המעיד על חלקים שונים במעורבות של המשיבים.

דין והכרעה

5. לאחר ששמעתי את הצדדים ועיינתי בראיות שהובאו לעייוני אני סבור כי טענת האפליה דינה להידחות.

בראשית הדברים אני מבקש לומר כי ביום 28.01.21 בית משפט זה, כב' השופטת בן ארי נתנה החלטה בראיות בתיק וקבעה כי קיימות לכאורה בתיק, לא נקבע כי קיים כירסום בראיות התביעה. החלטה זו לא תעסוק בקיום ראיות לכאורה ואינה באה לשנות מהחלטה שניתנה. החלטה זו תעסוק בשאלה אחת בלבד והיא שאלת האפליה לה טען ב"כ המשיב 2.

6. השאלה הנדונה היא אם כן, האם המשיב 2 והמשיב 4 חלקו חלקים שווים במעורבות ובאחריות לביצוע המיוחס לכלל המשיבים באירוע כתב האישום?

7. ב"כ המשיב 2 חילק את כתב האישום בצורה טכנית לחלקים המיוחסים למשיב 2 ולחלקים המיוחסים למשיב 4. חלוקה זו חוטא למציאות בצורה קשה. ב"כ המשיב טען כי עד סעיף 7 לכתב האישום מדובר בסיפור מקדים. ב"כ המשיב 2 טען "וזאת כבר מקריאת כתב האישום שמדבר בעד עצמו, אני מונה כאן את הסעיפים ואני מראה שחלקו לא שונה במאום מאשר חנן אברמוב. אני לא יודע מה קרה שם ואיך הוחלט שמשיב מס' 4 הצטרף יותר

מאחר, נכון שב-25 לאוגוסט משיב 4 לא היה, אבל לא היה אז דבר, למעשה מבחינת החלק המהותי כתב האישום מתחיל מסעיף 8 ואילך, אז כל מה שקדם לזה זה סיפור מעשה הא ותו לא, הייתה פגישה מקדימה יום לפני זה, זאת שרשרת אירועים שאי אפשר לברור בפינצטה מה היה בדיוק חלקו של כל אחד, זו שרשרת מתגלגלת של אירועים, היו לנו איתה הרבה דין ודברים עם הדבר הזה, בהתחלה זו הייתה הבוררות שהלכה והסתבכה, אבל אני הסכמתי לראיות לכאורה ולכן לא אכנס." (ראו עמוד 48 שורה 20 לפרוטוקול).

8. אני סבור כי ראיה זו של כתב האישום מעידה על עיוות כתב האישום. העובדה כי ב"כ המשיב 2 מסכים לראיות לכאורה לחלק זה של כתב האישום, מעידה כי המשיב 2 היה מעורב בצורה עמוקה ומשמעותית בתכנון אירוע הסחיטה. מעבר לכך, בית המשפט עיין בתיק החקירה ממנו ניתן לקבוע בצורה ברורה ופוזטיבית כי המשיב 2 הוא למעשה המוח שמאחורי האירועים בכתב האישום. הוא חבר ביחד עם נאשם 1 וביחד הם עסקו בתיכנון וניהול כל הליך הסחיטה. המשיב 2 הוא זה שפנו אליו להסדיר את החוב, הוא זה ש"לקח את העבודה לביצוע", הוא זה שקבע את שיעור עלות גביית החוב, הוא זה שהחתים את המתלון על חוזה במטרה להלבין את הסחיטה שנעשתה, הוא זה שיוזם את המפגשים עם המתלון, הוא זה שהיה דומיננטי במפגש שנערך בבית הקפה במידטאון כפי שעולה מההודעות שניגבו מהמתלון ומאיציק (יצחק פרץ).

9. לא ניתן להפחית מחומרת מעורבות המשיב 4 אולם גם לא ניתן להתעלם כי המשיב 4 לא היה המוח מאחורי האירוע ונראה גם על פי כתב האישום חלקו היה חלק יותר ביצועי של הוצאה לפועל של הוראות יתר המשיבים באירועים המיוחסים בכתב האישום. ראשית, הוא נכנס לתמונת המעורבות בכתב האישום רק בחלקו השני של כתב האישום. המעשים של המשיב 4 הוא לאחר שהמשיבים 1,2 החליטו כי המתלון שיקר להם, הם החליטו לגבות את שכר טרחתם ולממש את השכר שהם החליטו שמגיע להם מהעסקה שרקמו בעצמם. מי שביצע בפועל את גביית שכר הטרחה הוא המשיב 4 שנסע עם המתלון כדי למשוך את הכספים שהוא היה חייב להם לטענתם.

10. איני סבור כי מדובר בעוצמת מעורבות זהה בין מי שעמד והגה את התוכנית העבריינית למי שבפועל ביצע את שלב הגבייה. מכאן שאני סבור כי בית המשפט, שבשלב בחינת הראיות לכאורה לא נדרש לעשות השוואה בין המשיב 2 למשיב 4 ואכן לא הפלה בניהם. חלקם שונה בצורה מהותית. עוצמת החומרה של התנהלות המשיב 2 באירועי כתב האישום גבוהה מעוצמת החומרה של המשיב 4 שגם הוא כמובן מעורב וחייב באחריות לאירוע אך ודאי לא באותה עוצמה.

11. נוכח העובדה כי בית המשפט נדרש לשאלה אחת בלבד שאלת האפליה היה מקום לקביעה כי לא הייתה אפליה ולכן יש מקום בשלב זה לדחות את הטענה. אולם למעלה מהצורך הזה אני מבקש להפנות להתרשמותי מהדין שהתקיים לפני.

12. במסגרת הטענות בבית המשפט המשיב ביקש לומר דברים:

"המשיב:

התובעת אמרה פה שאני אימתי עליו אחרי שהוא התלונן במשטרה, שיבוש הליכי חקירה, הוצא נגדי צו מעצר ב-31, וכל שיחות הטלפון שלי שהשמיעו לי במשטרה אין לי שיחה עם המתלונן. יש שיחת טלפון מספר 24 או 25 שאיש הקשר שקישר ביני לבינו אומר לי בטלפון, ואותו איציק הזה אומר לי בטלפון שאני לא בעניין שלא עשיתי כלום, שרק ניסיתי לעזור."

13. אני סבור כי דברים אלו מעידים בצורה ברורה על חוסר ההבנה של המשיב 2 את חומרת העבירות המיוחסות לו. ההרגשה של המשיב 2 גם כיום כי הוא בא סה"כ לעזור למתלונן, כאשר התנהל כפי שהתנהל בכתב האישום המיוחס לו, מעידה על רמת מסוכנות גבוהה, ששחרורו עלול להוות סיכון גבוה למעורבים האחרים באירוע כתב האישום. כאשר בית המשפט נדרש לבחון חלופה דבר ראשון עליו לשים לנגד עיניו את האפשרות לאיין את המסוכנות של המשיב במסגרת חלופה. לאחר ששמעתי דברים אלו של המשיב 2 אני סבור כי בהעדר תובנה לחומרת המעשים קיים כשל חמור באפשרות לאיין מסוכנות המשיב בשחרור בחלופה למעצר בית או במסגרת מעצר באיזוק אלקטרוני.

14. לסיום, אני מבקש להתייחס לטענה של ב"כ המשיב 2, כי בית המשפט נדרש לשמוע את החלופה כדי למנוע אפליה. בחינת חלופה אינו הליך טכני בו בית המשפט מתרשם מערבים/מפקחים שיש בהם לאיין את המסוכנות של המשיב. מדובר בהליך מהותי בו בית המשפט סבור כי ניתן לאיין את מסוכנות המשיב בדרך של חלופה או אז הוא נדרש לבחינת החלופה ככל שתוכל לאיין את המסוכנות של המשיב. במקרה הנוכחי אני סבור כי לא ניתן לאיין את מסוכנות המשיב ולכן בחינת מפקחים לא תוכל להועיל במקרה הנוכחי.

ניתנה היום, כ"ד ניסן תשפ"א, 06 אפריל 2021, בנוכחות
הצדדים.